

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1321/2023
03.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гојко Алексић, адвокат из ..., против тужене "Sectra consulting" d.o.o. Београд, чији је пуномоћник Небојша Перовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3163/22 од 05.10.2022. године, у седници одржаној 03.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3163/22 од 05.10.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3163/22 од 05.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2620/20 од 13.10.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је тужени обавезан да му на име неисплаћеног увећања зараде за рад ноћу за период од 01.11.2017. године до 30.09.2018. године, исплати укупно 23.469,47 динара са обрачунатом законском затезном каматом, како је изреком наведено. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на износ од 23.469,47 динара у корист тужиоца обрачуна и уплати надлежном фонду и Националној служби за запошљавање доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, здравствено осигурање и доприносе за осигурање за случај незапослености. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 01.11.2017. године до 30.09.2018. године исплати укупан износ од 3.225,00 динара са обрачунатом законском затезном каматом, како је изреком наведено. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име стицања без основа исплати укупан износ од 22.619,12 динара са обрачунатом законском затезном каматом, како је изреком наведено. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 78.130,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 3163/22 од 05.10.2022. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду, у ставу првом, другом, трећем и четвртном изреке. Ставом другим изреке, укинута је решење о трошковима поступка, садржано у ставу петом изреке првостепене пресуде, и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, из свих законских разлога, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Предмет тражене правне заштите је неисплаћена увећана зарада за рад ноћу у периоду од 01.11.2017. године до 30.09.2018. године, са уплатом припадајућих доприноса Фонду за инвалидско и пензијско и инвалидско осигурање, Фонду за здравствено осигурање и Националној служби за запошљавање, накнада трошкова за долазак и одлазак са рада за исти период, као и повраћај стеченог без основа, на име цене за стицање лиценце. Побијана одлука којом је тужбени захтев тужиоца усвојен у погледу накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 05.04.2016. године, по ком, ако послодавац није утврдио општим актом услове и критеријуме за превоз запослених од места становања до посла, право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са посла имају сви запослени, осим ако би по разумној оцени такав захтев био очигледно неоснован, што овде није случај. У погледу преосталих захтева тужиоца за накнаду штете на име неискоришћеног дела годишњег одмора и трошкова обуке и издавања лиценце за вршење основних послова службеника обезбеђења, одлука о тужбеном захтеву зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном предмету, па с тим у вези нису испуњени услови за одлучивања о ревизији ради уједначавања судске праксе. Указивање ревидента на погрешну примену материјалног права није од утицаја јер за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима у парницама из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се на основу одредбе члана 403. став 3. истог Закона, у зависности од вредности предмета спора побијаног дела.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 20.10.2020. године, а вредност предмета спора је 49.314,80 динара.

Према одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**